

Arrest

nr. 80 123 van 25 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 21 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 26 juli 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 september 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. DELBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Turkse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 8 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2011, met kennisgeving op 22 augustus 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door:

Y., A. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Turkije

geboren te Selerek op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

De instructie vermeldt echter dat: “... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid...”

Betrokkene werd op 27.06.2002 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf wegens het zich wetens aanschaffen van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbrieven, rente- of dividendbewijzen, biljetten, of- de poging tot - uitgifte ervan (herhaling) (meerdere keren) en op 24.11.1989 werd hij door het Hof van Assisen van Limburg veroordeeld tot 20 jaar dwangarbeid wegens moord (poging). Dergelijke misdaad heeft een zware impact op de samenleving. Hiermee is een bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving vast komen te staan.

Niettegenstaande het feit dat de veroordeling van betrokkene dateert van 1989 en 2002, valt hij toch onder bovengenoemde uitsluiting en kan hem, gelet op de ernstige feiten die betrokkene gepleegd heeft, onmogelijk een gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij verschillende malen strafrechtelijk veroordeeld werd in België. Deze vaststelling geldt ongeacht het actueel karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie (RVV arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010).

Betrokkene zou zich kunnen beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Uit de studie van het administratief dossier en de voorgelegde documenten (een attest van aankomst in de gemeente Beringen op 28.04.2005, een opleidingsattest van 10.05.2007 bij KOPA Limburg, een arbeidsovereenkomst art.607 als groenarbeider van 13.04.2006 tot en met 13.10.2007 en een attest van ontvangen werkloosheidsuitkeringen voor 2007, 2008 en 2009) blijkt dat betrokkene een ononderbroken verblijf in België kan aantonen van 5 jaar ten laatste bereikt op 15.12.2009. Eveneens blijkt uit de studie van het administratief dossier van betrokkene dat hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf heeft gekend in België en ook geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te verkrijgen. Echter kan de vernietigde instructie hier niet van toepassing zijn, aangezien betrokkene, wegens de feiten van openbare orde en de veroordelingen, valt onder de uitsluitingsgrond die vermeld wordt op de instructie van 19 juli 2009, namelijk “... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid...”

Niettegenstaande betrokkene sinds zijn jeugd sociale banden zou hebben opgebouwd in België, hij hier naar school zou zijn geweest en perfect Nederlands spreekt, hij in België gewerkt heeft en bereid zou zijn om te werken en hij hiervoor attesten voorlegt (een arbeidsovereenkomst art.607 als groenarbeider van 13.04.2006 tot en met 13.10.2007, een attest van opleiding bij KOPA Limburg, een attest van vrijstelling van de inburgeringscursus) kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Betrokkene werd veroordeeld tot 20 jaar dwangarbeid en tot 2 jaar gevangenisstraf en de instructie meldt immer duidelijk dat namelijk ‘... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid’. Gelet op bovenstaande feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting.”

Op 26 juli 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (artikel 7 alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Regelmatig verblijf verstreken sedert 20/08/2001.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheids- en de redelijkheidsnorm”.

Het middel luidt als volgt:

“1.1

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

Dat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan wordt wanneer de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen gelezen worden zodat men er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt (RvSt. nr. 167.477, 5 februari 2007; RvSt. nr. 164.298, 31 oktober 2006).

1.2

Dat het opgeworpen middel eveneens dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

1.3

Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“Op basis van het administratieve dossier van betrokkene hebben wij kunnen vaststellen dat hij meermaals in contact kwam met het Belgisch gerecht. Op 24.11.1989 werd hij door het Hof van Assisen van Limburg veroordeeld tot 20 jaar dwangarbeid voor moord(poging) en op 27.06.2002 werd hij door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf wegens het zich wetens aanschaffen van na gemaakte of vervalste aandelen, schuldbrieven, rente- of dividendbewijzen, biljetten, of— de poging tot -, uitgifte ervan (herhaling) (meerdere keren).

Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingen wet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigende instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. De instructie vermeldt echter dat: ‘.. deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid...’.

Niettegenstaande het feit dat de veroordelingen van betrokkene dateren van 24.11.1989 en 27.06.2002 valt hij toch onder bovengenoemde uitsluiting en kan hem, gelet op de ernstige feiten die betrokkene gepleegd heeft, onmogelijk een gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een

verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregelen kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij verschillende malen strafrechtelijk veroordeeld werd in België. Deze vaststelling geldt ongeacht het “actueel” karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie. (RVV arrest nr. 51.190 dd. 17.10.2010)

Het feit dat betrokkene reeds meer dan 40 jaar toegelaten werd tot het Belgisch rijk, dat zijn schrapping uit het bevolkingsregister niet beantwoordde aan een effectief vertrek en dat hij hier 10 jaar op regelmatig en ononderbroken wijze heeft gewoond, kan hier niet weerhouden worden wegens de feiten van openbare orde en de veroordelingen, die onder de uitsluitingsgrond vermeld in de instructies vallen, namelijk “... deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid...”

Wat betreft de bewering dat betrokkene hier een gezin en kinderen heeft, dat hij een lange periode van tewerkstelling kende, dat hij dient in te staan voor de onderhoud van zijn inmiddels meerderjarige dochter, N.Y. (...), verzuimt betrokkene het om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven.

Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan in grijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.

Op 24.11.1989 werd betrokkene door het Hof van Assisen van Limburg veroordeeld tot 20 jaar dwangarbeid voor moord(poging). Dergelijke misdaad heeft een zware impact op de samenleving. Hiermee is een bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving vast komen te staan.”

1.4

Verwerende partij neemt zich niet de moeite om na te gaan of de door verzoeker neergelegde documenten voldoende zijn of niet : zij maakt hier enkel melding van om vervolgens tot het besluit te komen dat verzoeker het land dient te verlaten omdat hij een strafblad heeft.

Alleszins kan verwerende partij geenszins aannemelijk maken dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid zoals wordt gestipuleerd.

Binnen deze context dient verwezen te worden naar artikel 43 van de vreemdelingenwet waarin het volgende wordt bepaald:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de unie en hun familie slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van openbare veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

(...) 2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd (...).“

Het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft in zijn arrest dd. 27.10.1977 (zaak Boucheraeu, 30/77) eveneens bevestigd dat er een actuele bedreiging van de openbare orde voorhanden dient te zijn:

“Overwegende dat de bewoordingen van lid 2 van artikel 3 van de richtlijn, volgens hetwelk ‘het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering vormt van deze maatregelen’, aldus moeten worden opgevat dat zij van de nationale autoriteiten een specifieke beoordeling eisen vanuit een oogpunt van de belangen, verbonden met de handhaving van de openbare orde, welke beoordeling niet noodzakelijkerwijze samenvalt met de boordeling die ten grondslag lag aan de strafrechtelijke veroordeling; dat hieruit volgt dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt; dat in het algemeen de vaststelling van een bedreiging van dien aard weliswaar inhoudt dat bij de betrokkene een neiging bestaat om dit gedrag in de toekomst te handhaven, noch dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde.”

Bijgevolg dient gekeken te worden naar de vraag of verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds een actuele werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde opleverde.

Dit blijkt in casu niet het geval te zijn, minstens is dit door verwerende partij niet onderzocht geworden.

De veroordeling van verzoeker voor het Hof van Assisen dateert namelijk van 1989 (!) en deze van het Hof van Beroep van 2002. Het handelt m.a.w. om feiten dewelke zich hebben voorgedaan zo'n 22 en 9 jaren geleden.

Verzoeker wenst noch zijn gedrag, noch de feiten an sich goed te praten, doch hij heeft hiervoor de nodige straffen ondergaan.

Heden ten dage heeft verzoeker zijn leven volledig gebeterd, hetgeen tevens blijkt uit het feit dat hij gedurende de laatste 9 jaren niet meer in aanraking is gekomen met de gerechtelijke autoriteiten.

Verzoeker heeft de laatste jaren m.a.w. geen enkel feit meer gepleegd dat kan doen vermoeden dat hij een gevaar betekent voor de openbare orde in België.

1.5.

Bovendien heeft verzoeker hier in België nog een gezin (zijnde zijn drie kinderen - cfr. hierboven). De beslissing om verzoeker en de kinderen uit elkaar te halen lijkt dan ook totaal disproportioneel.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar het humanitaire aspect in de verblijfssituatie van verzoeker (familiale banden, woonst,...).

1.6.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die in elk concreet geval verwacht mag worden.

"De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen."

RvSt. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094.

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch onaanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist nochtans dat de overheid haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met de inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem inde gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvSt 18 september 1984, THJS, nr. 24.651).

Een inbreuk op zowel de formele als de materiële motiveringsplicht staat bijgevolg onbetwistbaar vast.

Het door verzoeker opgeroepen middel dient bijgevolg gegrond verklaard te worden."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 7, al. 1, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980, art. 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheid- en redelijkheidbeginsel.

Verzoeker stelt dat verwerende partij niet aannemelijk kan maken dat hij nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Minstens zou verwerende partij dit niet onderzocht hebben. Verzoeker wijst erop dat de veroordelingen respectievelijk 9 en 22 jaar geleden zijn. hij is ondertussen gedurende 9 jaar niet meer in aanraking gekomen met het gerecht. Verzoeker wijst op de aanwezigheid van zijn gezin in België.

In zoverre verzoeker een schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980. Tevens zet de

bestreden beslissing de feitelijke overwegingen uiteen, met name dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, omdat hem, gelet op de ernst van de strafrechtelijke feiten, hem geen gunstige regeling worden toegestaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling over de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 7 november 2011, nr. 101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 januari 2005 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9, derde lid heeft ingediend.

De aanvraag werd, hoewel verzoeker zich hier niet expliciet op heeft beroepen, toch bekeken in het licht van vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker betwist deze toepassing geenszins.

De instructie stelt:

Deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.

Verzoeker werd inderdaad op 24 november 1989 veroordeeld door het Hof van Assisen te Limburg tot 20 jaar dwangarbeid voor moord (poging) en door het Hof van Beroep te Antwerpen op 27 juni 2002 tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens het zich wetens zich aanschaffen van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbrieven, rente- of dividendbewijzen, biljetten, of - de poging tot - de uitgifte ervan (herhaling) (meerdere keren).

Verzoeker ontkent deze feiten niet.

Op basis van deze feiten en vooral de ernst ervan besluit de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat hem onmogelijk een gunstige regeling kan toegestaan worden. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging is immers een gunstmaat regel, die hem niet kan worden toegekend, aangezien hij verschillende malen strafrechtelijk werd veroordeeld in België. Deze vaststelling geldt ongeacht het actueel karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie (zie RVV nr. 51.190 d.d. 17 november 2010).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verwerende partij is uitgegaan van verkeerde gegevens of dat zij deze verkeerd zou hebben geïnterpreteerd en dat zij op basis hiervan kennelijk onredelijk tot haar besluit zou zijn gekomen, dermate dat de materiële motiveringsplicht geschonden zou zijn, mede gelet op de ernst van de feiten.

De bestreden beslissing geeft tevens aan dat verzoeker beweert hier een gezin en kinderen te hebben, dat hij dient in te staan voor het onderhoud van zijn inmiddels meerderjarige dochter, N.Y. (...), doch dat hij verzuimt hier enig bewijs van voor te leggen.

Zoals blijkt uit het administratief dossier is de gemachtigde van de staatssecretaris uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dit in alle redelijkheid. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van het zorgvuldigheid- of redelijkheidbeginsel wordt door verzoeker evenmin aannemelijk gemaakt.

Verzoeker legt de vermeende schending van art. 7 van de wet van 15 december 1980 niet uit, zodat dit onderdeel van het middel alleszins onontvankelijk is.

Het eerst middel is niet ernstig."

2.1.3. Vooreerst dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift de eerste bestreden beslissing verkeerdelijk weergeeft.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste

bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van dit artikel ongegrond werd verklaard, omdat de verzoekende partij, gezien zij op 24 november 1989 werd veroordeeld tot 20 jaar dwangarbeid en op 27 juni 2002 tot 2 jaar gevangenisstraf, geen gunstmaatregel op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, gelet op deze verschillende strafrechtelijke veroordelingen. De eerste bestreden beslissing stelt daarnaast dat, niettegenstaande het feit dat de veroordelingen dateren van 1989 en 2002, zij toch vallen onder de uitsluitingsgrond van de instructie van 19 juli 2009 die stelt dat *“deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”* In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt omdat haar regelmatig verblijf verstreken is sinds 20 augustus 2001.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissingen moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissingen “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het betoog van de verzoekende partij is er deels op gericht aan te tonen dat zij, ondanks de twee strafrechtelijke veroordelingen in het verleden, geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, waardoor zij niet zou vallen onder de uitsluitingsgrond van de instructie van 19 juli 2009, en waarbij zij wijst op artikel 43 van de vreemdelingenwet en het arrest nr. 30/77 van 27 oktober 1977 van het Hof van Justitie die beide zouden impliceren dat het gevaar wel actueel moet zijn, wat ontbreekt zodat de verzoekende partij aldus recht zou hebben op een verblijfsmachtiging.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op 8 december 2009, met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidde als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009 stelt de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

De instructie vermeldt echter dat: "... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid..."

(...)

Betrokkene zou zich kunnen beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Uit de studie van het administratief dossier en de voorgelegde documenten (een attest van aankomst in de gemeente Beringen op 28.04.2005, een opleidingsattest van 10.05.2007 bij KOPA Limburg, een arbeidsovereenkomst art.607 als groenarbeider van 13.04.2006 tot en met 13.10.2007 en een attest van ontvangen werkloosheidsuitkeringen voor 2007, 2008 en 2009) blijkt dat betrokkene een ononderbroken verblijf in België kan aantonen van 5 jaar ten laatste bereikt op 15.12.2009. Eveneens blijkt uit de studie van het administratief dossier van betrokkene dat hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf heeft gekend in België en ook geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te verkrijgen. Echter kan de vernietigde instructie hier niet van toepassing zijn, aangezien betrokkene, wegens de feiten van openbare orde en de veroordelingen, valt onder de uitsluitingsgrond die vermeld wordt op de instructie van 19 juli 2009, namelijk "... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid..."

Niettegenstaande betrokkene sinds zijn jeugd sociale banden zou hebben opgebouwd in België, hij hier naar school zou zijn geweest en perfect Nederlands spreekt, hij in België gewerkt heeft en bereid zou zijn om te werken en hij hiervoor attesten voorlegt (een arbeidsovereenkomst art.607 als groenarbeider van 13.04.2006 tot en met 13.10.2007, een attest van opleiding bij KOPA Limburg, een attest van vrijstelling van de inburgeringscursus) kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Betrokkene werd veroordeeld tot 20 jaar dwangarbeid en tot 2 jaar gevangenisstraf en de instructie meldt immer duidelijk dat namelijk "... deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid". Gelet op bovenstaande feiten van openbare orde valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting."

Ingevolge het arrestnr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State is de instructie van 19 juli 2009 vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."

De Raad van State benadrukt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571).

Waar de verzoekende partij in het middel betoogt dat de eerste bestreden beslissing niet (enkel) kan steunen op de uitsluiting voorzien in de vernietigde instructie, namelijk dat de verzoekende partij een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid omdat zij in 1989 en 2002 strafrechtelijk veroordeeld werd, kan zij worden gevolgd.

In de mate dat echter het betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een strikte toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen wordt verwezen naar het arrest van 5 oktober 2011 van de Raad van State gekend onder het nummer 215.571 en waaruit blijkt dat de verwerende partij de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet als dwingende regel mag toepassen.

Ter terechtzitting wordt gewezen op het voormeld arrest nummer 215.571 van de Raad van State, waarbij werd geoordeeld dat de gemachtigde van de staatssecretaris de criteria zoals bepaald in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet als dwingende regels mag toepassen waardoor hij over geen enkele appreciatiebevoegdheid meer beschikt. Gevraagd aan de partijen wat de gevolgen van het arrest zouden kunnen zijn op de bestreden beslissing antwoordt de raadsman van de verzoekende partij dat haar beroep een gelijklopende zaak betreft. De verwerende partij benadrukt dat zij de voorwaarden voorzien in voornoemde instructie niet heeft toegepast.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet stelt niet dat de vreemdeling wordt uitgesloten van een verblijfs-machtiging om reden van 'actueel gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid'. Evenwel blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de aanvraag niet uitsluitend ongegrond is verklaard omdat de criteria van de instructie niet kunnen worden toegepast. Immers oordeelt de

verwerende partij in de eerste bestreden beslissing: *“Niettegenstaande het feit dat de veroordeling van betrokkene dateert van 1989 en 2002, valt hij toch onder bovengenoemde uitsluiting en kan hem, gelet op de ernstige feiten die betrokkene gepleegd heeft, onmogelijk een gunstige regeling worden toegestaan. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is immers een gunstmaatregel. Deze gunstmaatregel kan niet aan betrokkene toegekend worden aangezien hij verschillende malen strafrechtelijk veroordeeld werd in België. Deze vaststelling geldt ongeacht het actueel karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie.”*

Er wordt opgemerkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen bepaling bevat in die zin, met name dat het actuele karakter van het bestaan van een gevaar voor de openbare orde, moet worden aangetoond. De vraag om al dan niet een verblijfsmachtiging te verlenen nadat de aanvrager een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen, behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de verblijfsmachtiging niet wil toekennen omwille van de ‘ernstige feiten’ die de verzoekende partij heeft gepleegd: de poging tot moord heeft op 24 november 1989 geleid tot een bestraffing met twintig jaren gevangenis. Dergelijk ernstige bestraffing heeft al dus zijn gevolgen tot in 2009. De beoordeling van de verwerende partij, met name dat veroordelingen voor moord(poging) en het zich wetens verschaffen van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbrieven, rente- of dividendbewijzen, biljetten, of de – poging tot – uitgifte ervan (herhaling) als ‘ernstig’ moeten worden beschouwd, met een bestraffing zoals in de bestreden beslissing omschreven, berust niet op een kennelijk onredelijke beoordeling van de feiten en vormt een toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en geen uitsluitende toepassing van de voornoemde instructie. De uitsluiting voorzien in voornoemde instructie is niet op dwingende wijze toegepast. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de eerste bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf in essentie ongegrond heeft verklaard omdat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat deze gunstmaatregel niet aan de verzoekende partij kan worden toegekend nu zij strafrechtelijk werd veroordeeld in België (ongeacht het actueel karakter). De verwerende partij benadrukt in de eerste bestreden beslissing dat *“gelet op de ernstige feiten die betrokkene gepleegd heeft, onmogelijk een gunstige regeling (kan) worden toegestaan. (...) Deze vaststelling geldt ongeacht het actueel karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie.”* Deze zinsnede toont aan dat de verwerende partij abstractie heeft gemaakt van de instructie. In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid en komt het haar toe de toekenning van een verblijfsmachtiging te weigeren wanneer zoals in casu zeer ernstige misdrijven zijn begaan, los van de vraag naar het actueel karakter van de aanvraag.

De verzoekende partij richt zich in het middel tot de ‘onterechte’ verwijzing naar de uitsluitingsclausule zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009. De kritiek op dit onderdeel van de bestreden beslissing waarin de verwerende partij de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructies niet wenst toe te passen omwille van de toepassing van de uitsluitingsclausule – ook al is dit motief juridisch niet relevant om de beslissing te schragen – slaat echter slechts op een deel van de motieven in de bestreden beslissing en kan gelet op het voorgaande als overtollig beschouwd worden. Een onregelmatigheid ervan is niet van die aard om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836; RvS 30 april 2002, nr. 106.217).

De Raad herhaalt dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar een arrest van 24 november 1989 van het hof van assisen van Limburg waarbij de verzoekende partij werd veroordeeld tot 20 jaar dwangarbeid en ontzetting van bepaalde rechten wegens moord(poging) en naar een arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 27 juni 2002 waarbij de verzoekende partij werd veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf en een geldboete van 500 euro wegens het zich wetens aanschaffen van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbrieven, rente- of dividendbewijzen, biljetten, of de – poging tot – uitgifte ervan (herhaling). De verwerende partij oordeelt dat, gelet op de ernst van de feiten die de verzoekende partij heeft gepleegd, haar onmogelijk een gunstige regeling kan worden toegestaan, los van de vraag of de veroordelingen al dan niet actueel zijn. Het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een gunstmaatregel die aan de verzoekende partij niet kan worden toegekend nu zij strafrechtelijk werd veroordeeld. De veroordelingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door de verzoekende partij niet betwist. Deze vaststelling, gelet op de ernst van het misdrijf en gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid waarover

de verwerende partij in casu beschikt, volstaat in casu ongeacht de grieven die de verzoekende partij aanvoert met betrekking tot het gevaar dat zij heden al dan niet zou vormen voor de openbare orde en is kennelijk redelijk.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij in haar verzoekschrift verwijt geen rekening te hebben gehouden met haar familiale banden, waaronder haar drie kinderen, en betreffende haar stelling dat “*de beslissing om verzoeker en de kinderen uit elkaar te halen [...] dan ook totaal disproportioneel [lijkt]*”, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij nergens in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 8 december 2009 melding maakt van haar kinderen, zodat zij de verwerende partij niet kan verwijten hieromtrent niet te motiveren in de eerste bestreden beslissing. Zij maakt hiermee evenmin aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing disproportioneel is.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op artikel 43 van de vreemdelingenwet en zij dit artikel citeert, merkt de Raad op dat zij niet aantoonbaar burger van de Unie of familielid van een burger van de Unie is en zij houdt dit ook niet voor, zodat zij zich niet dienstig op deze bepaling kan beroepen.

De schending van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 of van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet aanvoert, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat dit artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 io. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Tenslotte voert de verzoekende partij de schending aan van een aantal beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar het “*humanitaire aspect*” van haar verblijfssituatie, waarbij zij wijst op familiale banden, haar kinderen en haar “*woonst*”, wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen van integratie, maar dat zij binnen haar discretionaire bevoegdheid heeft geoordeeld dat deze niet opwegen tegen het gevaar dat de verzoekende partij betekent voor de openbare orde.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de hoorplicht geschonden is, nu zij stelt dat “*uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding [...] voort[vloeit] dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken*”, wijst de Raad er op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De eerste bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming

van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In de mate dat de schending van redelijkheidsbeginsel wordt aangevoerd, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Hoger werd reeds uitvoering uiteengezet dat verwerende partij geen aandacht heeft besteedt aan de individuele omstandigheden van deze zaak en evenmin overgaat tot afweging van de ernst van de gepleegde feiten met de ernst van de aantasting van de eerbiediging van het privé- en familiaal leven van verzoeker.

Dat dit een inbreuk uitmaakt in het privé-leven en familiaal leven van verzoeker dat overeenkomstig artikel 8 EVRM enkel wordt toegelaten in zoverre dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium zoals opgenomen in artikel 8 EVRM houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij dit in casu niet heeft gedaan. Door enkel maar te verwijzen naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker, zonder hierop nader in te gaan, (m.n. hoe lang het geleden is dat de feiten zijn gepleegd, het feit dat verzoeker niet meer in aanraking is gekomen met de gerechtelijke autoriteiten sedert 2002, ...) heeft zij een inbreuk gepleegd op artikel 8 EVRM.

Dat ook dit middel ernstig is.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker stelt dat geen aandacht werd besteed aan de individuele omstandigheden van het dossier en dat geen afweging gemaakt werd tussen de ernst van de gepleegde feiten en de eerbiediging van het privé- en familiaal leven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers kritiek elke grondslag mist. In de bestreden beslissing werd immers uitdrukkelijk uiteengezet dat verzoeker aanhaalt dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd

te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Op 24.11.1989 werd betrokkene door het Hof van Assisen van Limburg veroordeeld tot 20 jaar dwangarbeid voor moord (poging). Dergelijke misdaad heeft een zware impact op de samenleving. Hiermee is een bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving vast komen te staan.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk (zie RVV nr. 65.8 95 d.d. 30 augustus 2011).

In casu werd, zoals blijkt uit voorgaande, een duidelijke afweging gemaakt door het bestuur en geoordeeld dat gelet op de zware impact van dergelijke misdaad op de samenleving, de bedreiging is komen vast te staan.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij in haar verzoekschrift, dat dermate vaag is inzake de schending van deze bepaling, naar het feit dat zij 3 kinderen heeft, waarvan twee meerderjarige kinderen. Uit het

administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij met haar kinderen samenwoont op hetzelfde adres, noch houdt zij dit voor. Evenmin trachtte zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet het bestaan van een gezinsleven aan te tonen door elementen hieromtrent aan te brengen. In het standaardformulier Regularisatieaanvraag van 8 december 2009 dat zij bij haar aanvraag voegde, liet zij zelfs na de tabel "*Samenstelling van gezin (echtgenoten/ongehuwde partner en bloedverwanten in de nederdalende lijn)*" in te vullen en zweeg ze in alle talen over het bestaan van haar kinderen. De loutere bewering dat zij drie kinderen heeft brengt niet met zich mee dat de verzoekende partij een gezinsleven aantoont in de zin van artikel 8 EVRM. Met betrekking tot haar privéleven brengt de verzoekende partij in haar verzoekschrift evenmin elementen aan. Gelet op de vaagheid van het betoog en het gebrek aan concrete gegevens maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN